

Sygn. akt IV P-upr 467/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Renata Darłak</i>
Protokolant:	<i>Ewa Grzybek</i>

po rozpoznaniu w dniu *22 października 2015r. w Rzeszowie*

sprawy z powództwa *M. C. i M. S. – pozwanych wzajemnych*

przeciwko *Przedsiębiorstwu (...) Przedsiębiorstw (...)*

(...) Sp. z o.o. w W. – powodowi wzajemnemu

o *odszkodowanie*

I. *zasądza od pozwanego – powoda wzajemnego Przedsiębiorstwa (...) Przedsiębiorstw (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda – pozwanego wzajemnego M. C. kwotę 6.300 zł (sześć tysięcy trzysta złotych) tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty,*

II. *zasądza od pozwanego – powoda wzajemnego Przedsiębiorstwa (...) Przedsiębiorstw (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda – pozwanego wzajemnego M. S. kwotę 5.250 zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty,*

III. *oddala powództwa wzajemne,*

IV. *kosztami opłat sądowych od pozwów, od uiszczenia których powodowie – pozwani wzajemni byli zwolnieni z mocy ustawy, obciąża pozwanego – powoda wzajemnego i z tego tytułu nakazuje sięgnąć od pozwanego – powoda wzajemnego Przedsiębiorstwa (...) Przedsiębiorstw (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 500 zł (pięćset złotych).-*

Sygn. akt IV P upr 467/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 października 2015 r.

Pozwami z dnia 24.06.2015 r., skierowanymi przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Przedsiębiorstw (...) Sp. z o. o. w W., powodowie M. S. i M. C. wnieśli o zapłatę kwot: 5.250 zł (M. S.) i 6.300 zł (M. C.) tytułem odszkodowań wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.03.2015r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniach pozwów powodowie podali, że byli zatrudnieni w pozwanym przedsiębiorstwie na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony; że w dniu 13.03.2015 r. złożyli pisma rozwiązujące umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ kp z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracodawcę wobec pracownika; że przyczyną ich decyzji było niewypłacenie w terminie do dnia 10.03.2015 r. wynagrodzeń za pracę za luty 2015r. i nieodprowadzenie składek na ubezpieczenia społeczne za styczeń 2015 r. oraz że w odpowiedzi na wezwania o wypłatę odszkodowań pozwany odmówił im ich wypłaty, a w pismach z dnia 6.05.2015 r. pełnomocnik strony pozwanej wywoził, że nie doszło do naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy względem pracowników albowiem godzili się oni na wypłatę wynagrodzeń z opóźnieniem, a opóźnienie to było tylko 3 dniowe. Dalej powodowie wskazali, że nie wyrażali zgody na opóźnienie wypłaty wynagrodzeń za luty 2015 r.; że było ono znacznie dłuższe niż twierdzi pełnomocnik pozwanego oraz że również z opóźnieniem na ich konto trafiły wynagrodzenia za grudzień 2014 r. i styczeń 2015 r.

Na koniec powodowie wskazali, że pracodawca, który nie wypłaca w terminie całości wynagrodzenia za pracę ciężko narusza swój obowiązek z winy umyślnej, chociażby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia.

Nakazami zapłaty z dnia 29.06.2015 r., wydanymi w postępowaniu upominawczym, tut. Sąd nakazał pozwanemu aby zapłacił na rzecz powodów odpowiednio kwoty: 5.250 zł - na rzecz M. S. oraz 6.300 zł - na rzecz M. C. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.03.2015 r. do dnia zapłaty oraz aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwoty po 63 zł tytułem ¼ części opłat sądowych od pozwów - w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazów - albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Pozwane Przedsiębiorstwo (...) Przedsiębiorstw (...) Sp. z o. o. w W. w ustawowym terminie wniosło sprzeciw od powyższych nakazów, zaskarżając je w całości i domagając się oddalenia powództw w całości oraz zasądzenia od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych a także opłat skarbowych od pełnomocnictw. Jednocześnie złożyło pozwy wzajemne, skierowane przeciwko powodom, domagając się w nich zasądzenia kwot: 5.250 zł - od M. S. i 6.300 zł - od M. C. tytułem odszkodowań za nieuzasadnione rozwiązania umów o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ kp wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.03.2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych a także opłat skarbowych od pełnomocnictw.

W uzasadnieniach sprzeciwów i pozwów wzajemnych pozwany podniósł, że powodowie niezasadnie rozwiązali umowę o pracę w trybie art. 55 § 1¹ kp; że naruszenie obowiązków wobec pracownika, o którym mowa w art 55 § 1¹ kp, musi być ciężkie; że w praktyce oznacza to, iż jego następstwa dotkliwie godzą w interesy pracownika; że dotyczy to nie tylko interesów o charakterze prawnym ale w zakres ochrony wchodzi też wszystkie inne życiowo istotne, począwszy od ściśle osobistych, skończywszy na szeroko pojmowanych interesach ekonomiczno-socjalnych; że pracownik nie jest uprawniony do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ kp jeżeli naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego przez pracodawcę nie skutkuje dlań poważnymi następstwami; że ocena tych następstw w postępowaniu sądowym powinna być zindywidualizowana i odnosząca się do obiektywnych okoliczności, zaistniałych w konkretnej sprawie oraz że w przypadku powodów nie doszło do ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy względem pracowników. Pozwany naprowadził, że kierownictwo (...) Sp. z o. o. organizowało spotkania z pracownikami, na których również powodowie byli szczegółowo informowani o realizowaniu przez Spółkę dużych kontraktów dla wojska i o konieczności zaangażowania znacznych środków finansowych; że w związku z tym pracownicy zostali poinformowani o tym, iż wynagrodzenia za luty 2015 roku mogą zostać wypłacone z kilkudniowym opóźnieniem; że pracownicy obecni na spotkaniu wyrazili na powyższe zgodę oraz że zgodnie z deklaracją Zarządu - niezwłocznie po otrzymaniu zapłaty za realizowane kontrakty, w pierwszej kolejności miały zostać uregulowane

wszelkie zobowiązania względem pracowników. Pozwany podkreślił, że wynagrodzenia za luty 2015 roku zostały wypłacone przez pozwanego jedynie z 3 - dniowym opóźnieniem, na które to opóźnienie powodowie wyrazili zgodę.

Na potwierdzenie swego stanowiska pozwany przywołał orzeczenia Sądu Najwyższego a to: wyrok SN z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt II PK 220/11, LEX nr 1211159 i wyrok SN z dnia 8 sierpnia 2006 r., sygn. akt I PK 54/06, OSNP 2007/15-16/219.

Na koniec pozwany zarzucił, że rozwiązanie przez powodów umów o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy w sytuacji, w której godzili się oni na wypłacenie wynagrodzeń z 3 - dniowym opóźnieniem i zostali poinformowani o przyczynach tego opóźnienia, stanowi nadużycie prawa podmiotowego, o którym mowa w art. 8 k.p.

Zarządzeniem z dnia 5.08.2015 r. sprawa z powództwa M. S. – pozwanego wzajemnego skierowana przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Przedsiębiorstw (...) Sp. z o. o. w W. została połączona ze sprawą z powództwa M. C. – pozwanego wzajemnego do łącznego prowadzenia i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą IV P upr 467/15.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód M. S. został zatrudniony w pozwanej spółce pn. Przedsiębiorstwo (...) Przedsiębiorstw (...) Sp. z o. o. w W. od dnia 01.08.2001 r. na podstawie umowy o pracę na okres próbny do dnia 31.10.2001 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych. Po upływie tego okresu strony kontynuowały stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony, zawartej do dnia 31.07.2002 r. Następnie strony podpisały dalsze umowy o pracę na czas określony, a w dniu 01.08.2004 r. umowę o pracę na czas nieokreślony.

(**dowód** : akta osobowe powoda M. S.)

Powód M. C. podjął zatrudnienie w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 20.01.2009 r. do dnia 19.04.2009 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych. Następnie strony kontynuowały stosunek pracy w oparciu o umowy o pracę na czas określony, a od dnia 01.10.2014 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

(**dowód** : akta osobowe powoda M. C.)

Zgodnie z obowiązującymi w pozwanej spółce regulacjami prawnymi wynagrodzenie za pracę miało być wypłacane powodom do 10 dnia następnego miesiąca.

W trzecim lub czwartym kwartale 2014 r. w Przedsiębiorstwie (...) Przedsiębiorstw (...) powstały zatory płatnicze i zaczęło mieć ono problemy z płynnością finansową. W związku z tym Zarząd Spółki zorganizował spotkania z pracownikami, na których informował pracowników i związki zawodowe o problemach finansowych, o postępkach w realizacji kontraktów oraz o działaniach podejmowanych w celu odzyskania płynności finansowej.

Jedno z takich spotkań odbyło się 10, 11 lub 12 marca 2015 r. Na tym spotkaniu Prezes Zarządu Ł. K. poinformował pracowników, że wypłata wynagrodzenia za luty 2015 r. nastąpi z około 3 lub 4-dniowym opóźnieniem. Następnie kadrowa M. P. przekazała pracownikom listę, w której każdy z nich miał zadeklarować czy wyraża zgodę na opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia czy też nie. Niektórzy z pracowników wyrazili taką zgodę a inni nie. Powodowie nie wyrazili zgody na uregulowanie im wynagrodzenia za pracę z opóźnieniem. Pomimo tego otrzymali wynagrodzenie za pracę za miesiąc luty 2015 r. w dniu 20 marca 2015 r. tj. po obowiązującym terminie.

Również za poprzednie miesiące powodowie otrzymali wynagrodzenia z opóźnieniem. I tak wynagrodzenia za pracę za miesiąc grudzień 2014 r. zostały im wypłacone w dniu 28 stycznia 2015 r., natomiast wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2015 r. - w dniu 26 lutego 2015 r.

Ponadto pozwany pracodawca nie odprowadził składek na ubezpieczenie społeczne powodów za miesiąc styczeń 2015 r.

(**dowód**: wyciąg z kont bankowych powodów – pozwanych wzajemnych k. 5, 31, zeznania świadków S. D. k. 65 – 66 (częściowo), H. L. k. 66 – 67, A. S. k. 67 – 68, J. C. (1) k. 68 – 69, J. C. (2) k. 69 – 70)

Pismami z dnia 13.03.2015 r. powodowie rozwiązali umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia wobec nich podstawowych obowiązków przez pracodawcę. Jako przyczyny powyższych czynności wskazali niewypłacenie w terminie do dnia 10.03.2015 r. wynagrodzeń za pracę za miesiąc luty 2015 r. oraz nieodprowadzenie składek na ubezpieczenie społeczne za miesiąc styczeń 2015 r.

W związku z tym łączące strony stosunki pracy zostały rozwiązane z dniem 13.03.2015 r.

Pismami z dnia 06.05.2015 r. pełnomocnik pozwanego odmówił powodom wypłaty odszkodowań z art. 55 § 1¹ kp podnosząc, iż pracownicy obecni na spotkaniu z Zarządem wyrazili zgodę na opóźnienie w wypłacie wynagrodzeń oraz że wynagrodzenia za luty 2015 r. zostały wypłacone jedynie z 3-dniowym opóźnieniem, na które również powodowie wyrazili zgodę.

(**dowód** : akta osobowe powoda M. C., akta osobowe powoda M. S., pismo pełnomocnika pozwanych z dnia 6.05.2015 r. k. 5, 31)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów, w tym dowodów z dokumentów oraz dowodów osobowych. Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów albowiem ich treść i autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków: H. L., A. S., J. C. (1) i J. C. (2). Korespondowały one bowiem ze sobą wzajemnie i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.

Jeśli chodzi o zeznania świadka S. D. to Sąd uznał je za wiarygodne jedynie częściowo, odmawiając im wiarygodności w zakresie twierdzeń, iż zgoda załogi na opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia miała formę ogólnej akklamacji. Z zeznań pozostałych świadków wynika bowiem, że pracownicy spółki składali w tym względzie indywidualne pisemne oświadczenia. Zresztą zeznania tego świadka niewiele wniosły do sprawy, gdyż nie posiadał on wiedzy w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sporu.

Sąd zważył co następuje:

W myśl art. 55 § 1¹ kp pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy - w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Zgodnie z art. 55 § 2 kp, oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy, przy czym stosuje się wówczas odpowiednio art. 52 § 2 k.p. Zgodnie z tym ostatnim przepisem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej to rozwiązanie.

Okoliczność, uzasadniającą rozwiązanie umów o pracę bez wypowiedzenia, stanowiło w niniejszej sprawie wypłacenie powodom wynagrodzenia za pracę za miesiąc luty 2015r. po upływie obowiązującego terminu oraz nieodprowadzenie składek na ubezpieczenie społeczne za miesiąc styczeń 2015r. Zgodnie z art. 94 pkt 5 kp pracodawca jest obowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Zasadniczo wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie (art. 85 § 1 kp). Zgodnie z art. 85 § 2 kp pracodawca jest zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia za pracę wykonaną w danym miesiącu nie później niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Z obowiązkiem wypłaty wynagrodzenia wiąże się także obowiązek odprowadzenia łączących się z nim obciążeń publicznych w postaci zaliczki na podatek dochodowy czy składek na ubezpieczenie społeczne, zarówno w części finansowanej przez pracownika, jak i

obciążającej pracodawcę jako płatnika składek w myśl art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Postępowanie dowodowe wykazało, że powodowie otrzymali wynagrodzenia za pracę za miesiące grudzień 2014 r., styczeń 2015 r. oraz luty 2015 r. po upływie obowiązującego terminu płatności tj. po 10 dniu następnego miesiąca. I tak wynagrodzenie za pracę za miesiąc grudzień 2014r, zostało im wypłacone w dniu 28.01.2015 r., wynagrodzenie za pracę za miesiąc styczeń 2015 r. zostało im wypłacone. w dniu 26.02.2015 r. zaś wynagrodzenie za prace za miesiąc luty 2015 r. zostało im wypłacone w dniu 20.03.2015 r. Ponadto pozwany pracodawca nie odprowadził należnych składek na ubezpieczenie społeczne powodów za miesiąc styczeń 2015 r. Przyczyny rozwiązania bez wypowiedzenia umów pracę, wskazane przez powodów w pisemnych oświadczenia, okazały się zatem prawdziwe.

Wskazać należy, że możliwość rozwiązania umowy o pracę przez pracownika wynikająca z art. 55 § 1¹ kp stanowi w istocie sankcję kwalifikowanego naruszenia przez pracodawcę jego obowiązków, to jest takiego naruszenia, które dotyczy podstawowych obowiązków i ma ciężki charakter. Z ww. przepisu wynika, że w celu oceny zasadności rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia, w pierwszej kolejności należy rozstrzygnąć, czy pracodawca naruszył podstawowy obowiązek (obowiązki) wobec pracownika, a następnie rozważyć, czy naruszenie to miało charakter ciężki.

W judykaturze przyjmuje się, że **uchybiecie obowiązkowi terminowej wypłaty wynagrodzenia jest ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków** przez pracodawcę, stanowiącym podstawę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika w trybie art. 55 § 1¹ k.p. W wyroku z dnia 5 lipca 2005 r., I PK 276/04 (Wokanda 2006 nr 2, poz. 23), Sąd Najwyższy przyjął, że niepłacenie wynagrodzenia za pracę w ustalonym terminie stanowi wystarczającą przyczynę rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ k.p. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2000 r., I PKN 516/99 (OSNAPiUS 2001 nr 16, poz. 516), pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, **choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia** (analogicznie w wyroku z dnia 20 listopada 2008 r., III UK 57/081, LEX nr 1102538). W wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r., III PK 88/07 (LEX nr 4691731) oraz w wyroku z dnia 5 czerwca 2007 r., III PK 17/07 (LEX nr 551138) Sąd Najwyższy wskazał natomiast, że w określonych sytuacjach opóźnienie w wypłacie części wynagrodzenia może stanowić przyczynę rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. W wyroku z dnia 8 sierpnia 2006 r., I PK 54/06 (OSNP 2007 nr 15-16, poz. 219), Sąd Najwyższy stwierdził zaś, że pracodawca niewypłacający pracownikowi bez usprawiedliwionej przyczyny części jego wynagrodzenia za pracę narusza w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki (art. 55 § 1¹ k.p.), a naruszenie to następuje co miesiąc w terminie płatności wynagrodzenia. W orzecnictwie podkreśla się, że o kwalifikacji nieterminowego lub częściowego wypłacania wynagrodzenia jako ciężkiego naruszenia podstawowego obowiązku pracodawcy, uprawniającego do skorzystania przez pracownika z możliwości przewidzianej w art. art. 55 § 1¹ k.p. decyduje całokształt okoliczności sprawy, w tym m.in. ocena **częstotliwości i powtarzalności, długotrwałości** opóźnienia oraz doniosłości naruszeń dla interesów pracownika. W wyroku z dnia 10 października 2012 r., II PK 220/11, Sąd Najwyższy stwierdził, że wypłata wynagrodzenia jest jednym z głównych elementów treści stosunku pracy i podstawowym obowiązkiem pracodawcy. Naruszeniu podstawowych obowiązków pracodawcy można przypisać znamię ciężkości, nawet jeżeli nie działał w zły wierzenie ani nie zachowywał się rażąco niedbale. Ponadto z punktu widzenia pracownika, brak odprowadzenia za niego składek na ubezpieczenia społeczne, stanowi istotne zagrożenie jego interesów, uzasadniające uznanie naruszenia za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy, w rozumieniu art. 55 § 1¹ k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2014 r., II PK 176/13).

W niniejszej sprawie w oświadczeniach z dnia 13.03.2015 r. powodowie powołali się wprawdzie na opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia jedynie za miesiąc luty 2015 r., to jednak jak wykazało postępowanie dowodowe, taka sytuacja miała miejsce już trzeci miesiąc z rzędu. Opóźnienia sięgały przy tym 18 dni (wynagrodzenie za grudzień), 16 dni (wynagrodzenie za styczeń) i 10 dni (wynagrodzenie za luty). Co istotne powodowie nie wyrazili na nie

zgody, przynajmniej pozwany nie wykazał aby było inaczej. W ocenie Sądu wyżej opisane postępowanie pracodawcy należy ocenić jako powtarzające się a nawet uporczywe. Co istotne kwoty wypłacanych powodom wynagrodzeń były stosunkowo niskie i wystarczały w istocie wyłącznie na zaspokajanie ich bieżących potrzeb życiowych tj. na uregulowanie bieżących rachunków i opłat oraz na zakup żywności. Brak wypłaty wynagrodzeń za pracę, przy uwzględnieniu długości okresów opóźnień, niewątpliwie powodował więc zagrożenie interesów powodów. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że pozwany dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec powodów i uznał ich roszczenia za zasadne.

Z tych względów orzeczono jak w punktach I i II wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia o powództwach wzajemnych stanowił przepis art. 61¹ kp, zgodnie z którym w razie nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹, pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie. O odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

Jak wynika z zacytowanego przepisu prawo pracodawcy do odszkodowania jest uwarunkowane jedynie ustaleniem, że rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika nie miało uzasadnionej przyczyny, bez względu na to czy decyzja pracownika naraziła pracodawcę na jakąkolwiek szkodę. Wysokość odszkodowania jest zryczałtowana i zależy od dwóch czynników: wysokości wynagrodzenia pracownika i długości właściwego dla niego okresu wypowiedzenia, wynikającego z przepisów lub umowy.

Skoro więc w toku niniejszego postępowania przyjęto, że rozwiązania stosunku pracy przez powodów były uzasadnione to żądania zgłoszone przez pozwanego – powoda wzajemnego w pozwach wzajemnych nie mogły zostać uwzględnione. Z tych względów, orzeczono jak w punkcie III wyroku.

O opłacie sądowej orzeczono na podstawie art. 113 w zw. z art. 28 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 tekst jedn.). Skoro pozwany przegrał niniejszy spór, nie korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych oraz nie został z tych kosztów zwolniony przez sąd, to jest zobowiązany uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwoty odpowiadające stałym opłatom sądowym, od uiszczenia których powodowie byli zwolnieni z mocy ustawy, a które w przypadku wartości przedmiotu sporu wynoszącej od 5.000 zł do 7.500 wynoszą po 250 zł. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie IV wyroku.